

ספר שופטים

פרק יג' - טז'

טס: _____

1. מתח קו מתחת למילים שהם 'אמירות'. 2. הקף את המילים שהם 'פעולה'.

פרק יג

(א) ויספו בני ישראל לעשות הרע בעיני ה', ויתנם ה' ביד פלשתים ארבעים שנה.

(ב) ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת הדני ושמו מנוח, ואשתו עקרה ולא ילדה.

(ג) ויבא מלאך ה' אל האשה, ויאמר אליה: הנה נא את עקרה ולא ילדת, וחרית וילדת בן, ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא, כי הנך הרה וילדת בן, ומוכה לא יעלה על ראשו כי נזיר אלקים יהיה הנער מן הבטן, והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים.

(ד-ו) ותבא האשה, ותאמר לאישה לאמר: איש האלקים בא אלי ומראהו כמראה מלאך האלקים נורא מאד ולא שאלתיהו 'אי מזה הוא' ואת שמו לא הגיד לי, ויאמר לי: הנך הרה וילדת בן, ועתה אל תשתי יין ושכר, ואל תאכלי כל טמאה, כי נזיר אלקים יהיה הנער מן הבטן עד יום מותו.

(ח) ויעתר מנוח אל ה' ויאמר: בי ה', איש האלקים אשר שלחת יבוא נא עוד אלינו ויורנו מה נעשה לנער היולד.

(ט) וישמע האלקים בקול מנוח, ויבא מלאך האלקים עוד אל האשה והיא יושבת בשדה ומנוח אישה אין עמה.

(י) ותמהר האשה, ותכרך, ותגד לאישה, ותאמר אליו: הנה נראה אלי האיש אשר בא ביום אלי.

(יא) ויקם וילך מנוח אחרי אשתו.

ויבא אל האיש ויאמר לו: האתה האיש אשר דברת אל האשה?

ויאמר: אני.

(יב) ויאמר מנוח: עתה יבא דברך - מה יהיה משפט הנער ומעשהו?

(יג-יד) ויאמר מלאך ה' אל מנוח: מכל אשר אמרת אל האשה - תשמר, מכל אשר יצא מגפו היין - לא תאכל, ויין ושכר - אל תשת, וכל טמאה - אל תאכל, כל אשר צויתיה - תשמר.

(טו) ויאמר מנוח אל מלאך ה': נעצרה נא אותך ונעשה לפיך גדי עזים.

(טז) ויאמר מלאך ה' אל מנוח: אם תעצרני - לא אכל בלחמך, ואם תעשה עלה - לה' תעלנה.

כי לא ידע מנוח כי מלאך ה' הוא.

(יז) ויאמר מנוח אל מלאך ה': מי שמך? כי יבא דברך וכבדניך.

(יח) ויאמר לו מלאך ה': למה זה תשאל לשמי? והוא פלאי.

(יט) ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה ויעל על הצור לה' ומפלא לעשות ומנוח ואשתו ראים.
(כ-כא) ויהי בעלות הלהב מעל המזבח השמימה, ויעל מלאך ה' בלהב המזבח, ומנוח ואשתו ראים, ויפלו על פניהם ארצה, ולא יסוף עוד מלאך ה' להראה אל מנוח ואל אשתו, אז ידע מנוח כי מלאך ה' הוא.
(כב) ויאמר מנוח אל אשתו: מות נמות, כי אלהים כאינו.

(כג) ותאמר לו אשתו: לו חפץ ה' להמיתנו - לא לקח מגידנו עלה ומנחה ולא הראנו את כל אלה וכעת לא השמיענו כזאת.

(כד-כה) ותלד האשה בן, ותקרא את שמו שמשון, ויגדל הנער, ויברכהו ה', ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן בין צרעה ובין אשתאל.

פרק יד

(א) וירד שמשון תמנתה, וירא אשה בתמנתה מבנות פלשתים.

(ב) ויעל ויגד לאביו ולאמו, ויאמר: אשה ראיתי בתמנתה מבנות פלשתים, ועתה קחו אותה לי לאשה.

(ג) ויאמר לו אביו ואמו: האין בבנות אחיך ובכל עמי אשה? כי אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים.

ויאמר שמשון אל אביו: אותה קח לי כי היא ישרה בעיני.

(ד) ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא, כי תאנה הוא מבקש מפלשתים, ובעת ההיא פלשתים משלים בישראל.

(ה) וירד שמשון ואביו ואמו תמנתה, ויבאו עד פרמי תמנתה, והנה כפיר אריות שאג לקראתו, ותצלח עליו רוח ה', וישסעהו כשסע הגדי, ומאומה אין בידו, ולא הגיד לאביו ולאמו את אשר עשה.

(ו) וירד, וידבר לאשה, ותישר בעיני שמשון.

(ז-ח-ט) וישב מימים לקחתה, ויסר לראות את מפלת הארנה, והנה עדת דברים בגוית הארנה ודבש, וירדהו אל כפיו, וילך הלוד ואכל, וילך אל אביו ואל אמו, ויתן להם, ויאכלו, ולא הגיד להם כי מגוית הארנה רדה הדבש.

(י) וירד אביהו אל האשה, ויעש שם שמשון משתה כי בן יעשו הבחורים.

(יא) ויהי כראותם אותו, ויקחו שלשים מרעים ויהיו אתו.

(יב-יג) ויאמר להם שמשון: אחודה נא לכם חידה, אם הגד תגידו אותה לי שבעת ימי המשתה ומצאתם - ונתתי לכם שלשים סדינים ושלשים חלפות בגדים, ואם לא תוכלו להגיד לי - ונתתם אתם לי שלשים סדינים ושלשים חליפות בגדים.

ויאמרו לו: חודה חידתך ונשמענה.

(יד) ויאמר להם: מהאכל - יצא מאכל, ומעז - יצא מתוק.

ולא יִכְלוּ לְהַגִּיד הַחִידָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים.

(טו) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיֹּאמְרוּ לְאִשֶׁת שְׁמִשׁוֹן: פְּתִי אֶת אִישְׁךָ וַיִּגְדֵּל לָנוּ אֶת הַחִידָה, כִּן נִשְׂרָף אוֹתְךָ וְאֶת בֵּית אָבִיךָ בְּאֵשׁ, הַלִּירְשָׁנוּ קָרַאתֶם לָנוּ הַלֵּא.

(טז) וַתִּבְדֵּךְ אִשֶׁת שְׁמִשׁוֹן עָלָיו.

וַתֹּאמֶר: רַק שְׁנֵאתָנִי וְלֹא אֶהֱבָתָנִי, הַחִידָה חֲדָתָ לְבָנֵי עַמִּי וְלִי לֹא הִגַּדְתָּה.

וַיֹּאמֶר לָהּ: הֲנֵה לְאָבִי וְלֵאמִי לֹא הִגַּדְתָּי, וְלָךְ אֲגִיד?

(יז) וַתִּבְדֵּךְ עָלָיו שְׁבַעַת הַיָּמִים אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם הַמְּשֻׁתָּה, וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּגְדֵּל לָהּ, כִּי הִצִּיקְתָּהּ, וַתִּגְדֵּל הַחִידָה לְבָנֵי עַמָּהּ.

(יח) וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֲנָשֵׁי הָעִיר בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי בְּטָרֶם יָבֵא הַחֲרֹסָה: מַה מְתוֹק מְדַבֵּשׁ? וַיְמַאֲרֵי? וַיֹּאמֶר לָהֶם: לוֹלֵא חֲרָשְׁתֶּם בְּעִגְלָתִי לֹא מְצַאתֶם חִידָתִי.

(יט) וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ ה', וַיִּרְדֵּ אֲשֶׁקְלוֹן, וַיִּנְד מֵהֶם שְׁלֹשִׁים אִישׁ, וַיִּקַּח אֶת חֲלִיצוֹתֶם, וַיִּתֵּן הַחֲלִיפוֹת לְמַגִּידֵי הַחִידָה, וַיַּחַר אָפוֹ, וַיַּעַל בֵּית אָבִיהוּ.

(כ) וַתְּהִי אִשֶׁת שְׁמִשׁוֹן לְמַרְעָהוּ אֲשֶׁר רָעָה לוֹ.

פֶּרֶק טו

(א) וַיְהִי מִיָּמִים בִּימֵי קְצִיר חֲטִיִּם, וַיִּפְקֹד שְׁמִשׁוֹן אֶת אִשְׁתּוֹ בְּגָדֵי עֲזִים, וַיֹּאמֶר: אֲבָאָה אֶל אִשְׁתִּי הַחֲדָרָה. וְלֹא נָתַן אָבִיהָ לְבוֹא.

(ב) וַיֹּאמֶר אָבִיהָ: אָמַר אֲמַרְתִּי כִּי שָׂנֵא שְׁנֵאתָהּ, וְאֶתְנַנֶּה לְמַרְעֵךְ, הֲלֹא אַחֲתָהּ הַקִּטְנָה טוֹבָה מִמֶּנָּה, תְּהִי נָא לָךְ תַּחֲתֶיהָ.

(ג) וַיֹּאמֶר לָהֶם שְׁמִשׁוֹן: נִקִּיתִי הַפַּעַם מִפְּלִשְׁתִּים, כִּי עָשָׂה אֲנִי עִמָּם רָעָה.

(ד-ה) וַיִּלְכֹּד שְׁמִשׁוֹן, וַיִּלְכֹּד שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שׁוֹעֲלִים, וַיִּקַּח לְפָדִים, וַיִּפֶן זָנָב אֶל זָנָב, וַיִּשֶׂם לְפִיד אֶחָד בֵּין שְׁנֵי הַזָּנָבוֹת בַּתּוֹךְ, וַיִּבְעַר אֵשׁ בַּלְּפִידִים, וַיִּשְׁלַח בְּקִמּוֹת פְּלִשְׁתִּים, וַיִּבְעַר מִגְדִּישׁ וְעַד קָמָה וְעַד כָּרֶם זֵית.

(ו) וַיֹּאמְרוּ פְּלִשְׁתִּים: מִי עָשָׂה זֹאת?

וַיֹּאמְרוּ: שְׁמִשׁוֹן חָתָן הַתַּמְנִי, כִּי לָקַח אֶת אִשְׁתּוֹ וַיִּתְּנָהּ לְמַרְעָהוּ.

וַיַּעַלּוּ פְּלִשְׁתִּים, וַיִּשְׂרְפוּ אוֹתָהּ וְאֶת אָבִיהָ בְּאֵשׁ.

(ז) וַיֹּאמֶר לָהֶם שְׁמִשׁוֹן: אִם תַּעֲשׂוּן כְּזֹאת, כִּי אִם נִקְמַתִי בְּכֶם וְאַחַר אֶחָדֶל.

(ח-ט) וַיִּנְד אוֹתָם שׁוֹק עַל יָרֵךְ מִכָּה גְדוֹלָה, וַיִּרְדֵּ וַיִּשָּׁב בְּסַעֲיָף סָלַע עֵיטָם, וַיַּעַלּוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּחַנּוּ בִיהוּדָה וַיִּנְטְשׁוּ בַלְחִי.

(י) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ יְהוּדָה: לָמָּה עָלִיתֶם עָלֵינוּ?

ויאמרו: לאסור את שמשון עלינו, לעשות לו כאשר עשה לנו.

(יא) וירדו שלשת אלפים איש מיהודה אל סעיף סלע עיטם.

ויאמרו לשמשון: הלא ידעת כי משלים בנו פלשתים ומה זאת עשית לנו?

ויאמר להם: כאשר עשו לי - כן עשיתי להם.

(יב) ויאמרו לו: לאסרך ירדנו לתתך ביד פלשתים.

ויאמר להם שמשון: השבעו לי כן תפגעו בי אתם.

(יג) ויאמרו לו לאמר: לא, כי אסור נאסרך ונתנוך בידם, והמת לא נמיתך.

ויאסרוהו בשנים עבתיים חדשים, ויעלוהו מן הסלע.

(יד) הוא בא עד לחי, ופלשתים הריעו לקראתו, ותצלח עליו רוח ה', ותהינה העבתיים אשר על זרועותיו

כפשתים אשר בערו באש, נימסו אסוריו מעל ידיו.

(טו) וימצא לחי חמור טריה, וישלח ידו ויקחה, ויד בה אסף איש.

(טז) ויאמר שמשון: בלחי החמור חמור חמרתים בלחי החמור הפיתי אסף איש.

(יז) ויהי ככלתו לדבר, וישלך הלחי מידו, ויקרא למקום ההוא 'רמת לחי'.

(יח) ויצמא מאד, ויקרא אל ה', ויאמר: אתה נתת ביד עבדך את התשועה הגדלה הזאת, ועתה אמות

בצמא, ונפלתי ביד הערלים?

(יט) ויבקע אלקים את המכתש אשר בלחי, ויצאו ממנו מים, וישת, ותשב רוחו, ויחי.

על כן קרא שמה 'עין הקורא אשר בלחי עד היום הזה.

(כ) וישפט את ישראל בימי פלשתים עשרים שנה.

פרק טז

(א) וילך שמשון עזתה, וירא שם אשה זונה, ויבא אליה.

(ב) לעזתים לאמר: בא שמשון הנה.

ויסבו, ויארבו לו כל הלילה בשער העיר, ויתחרשו כל הלילה לאמר: עד אור הבקר נהרגנהו.

(ג) וישכב שמשון עד חצי הלילה, ויקם בחצי הלילה, ויאחז בדלתות שער העיר ובשתי המזוזות, ויסעם עם

הברית, וישם על כתפיו, ויעלם אל ראש ההר אשר על פני חברון.

(ד) ויהי אחרי כן, ויאהב אשה בנחל שורק ושממה דלילה.

(ה) ויעלו אליה סרני פלשתים, ויאמרו לה: פתי אותו וראי במה כחו גדול ובמה נוכל לו נאסרנהו לענותו,

ונאנחנו נתן לך איש אסף ומאה כסף.

(ו) ותאמר דלילה אל שמשון: הגידה נא לי: במה כחך גדול ובמה תאסר לענותך?

(ז) ויאמר אליה שמשון : אם יאסרני בשבעה יתרים לחים אשר לא חרבו - וחליתי והייתי כאחד האדם.

(ח) ויעלו לה סרני פלשתים שבעה יתרים לחים אשר לא חרבו, ותאסרהו בהם.

(ט) והארב ישב לה בחדר, ותאמר אליו : פלשתים עליך שמשון!

וינתק את היתרים כאשר ינתק פתיל הנערך בהריחו אש ולא נודע כחו.

(י) ותאמר דלילה אל שמשון : הנה התלת בי ותדבר אלי כזבים, עתה הגידה נא לי : במה תאסר?

(יא) ויאמר אליה : אם אסור יאסרוני בעבתיים חדשים אשר לא נעשה בהם מלאכה - וחליתי והייתי כאחד

האדם.

(יב) ונתקח דלילה עבתיים חדשים, ותאסרהו בהם, ותאמר אליו פלשתים עליך שמשון!

והארב ישב בחדר, וינתקם מעל זרעתי כחוט.

(יג) ותאמר דלילה אל שמשון : עד הנה התלת בי ותדבר אלי כזבים, הגידה לי : במה תאסר?

ויאמר אליה : אם תארגי את שבע מחלפות ראשי עם המסכת.

(יד) ונתתקע בניתד, ותאמר אליו : פלשתים עליך שמשון!

וייקץ משנתו, ויסע את הניתד הארג ואת המסכת.

(טו) ותאמר אליו : איך תאמר אהבתיך? ולבך אין אתי, זה שלש פעמים התלת בי ולא הגדת לי במה כחך

גדול.

(טז) ויהי כי הציקה לו בדבריה כל הימים, ותאלצהו, ותקצר נפשו למות.

(יז) ויגד לה את כל לבו, ויאמר לה : מורה לא עלה על ראשי כי נזיר אלקים אני מבטן אמי, אם גלחתי -

וסר ממני כחי וחליתי והייתי ככל האדם.

(יח) ותרא דלילה כי הגיד לה את כל לבו, ותשלח ותקרא לסרני פלשתים לאמר : עלו הפעם כי הגיד לי את

כל לבו.

ועלו אליה סרני פלשתים, ויעלו הכסף בידם.

(יט) ותישנהו על ברקה, ותקרא לאיש ותגלח את שבע מחלפות ראשו, ותחל לענותו, ויסר כחו מעליו.

(כ) ותאמר : פלשתים עליך שמשון!

ויקץ משנתו, ויאמר : אצא כפעם בפעם ואנער.

והוא לא ידע כי ה' סר מעליו.

(כא-כב) ויאחזוהו פלשתים, וינקרו את עיניו, ויורידו אותו עזתה, ויאסרוהו בנחשתים, ויהי טוהן בבית

האסורים, ויחל שער ראשו לצמח כאשר גלח.

(כג) וְסַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים נֶאֱסָפוּ לְזִבְחַ זֶבַח גְּדוֹל לְדַגּוֹן אֱלֹהֵיהֶם וּלְשִׁמְחָה, וַיֹּאמְרוּ: נָתַן אֱלֹהֵינוּ בְּיָדְנוּ אֶת שְׁמִשׁוֹן אוֹיְבֵינוּ.

(כד) וַיִּרְאוּ אֹתוֹ הָעָם, וַיִּהְלְלוּ אֶת אֱלֹהֵיהֶם, כִּי אָמְרוּ: נָתַן אֱלֹהֵינוּ בְּיָדְנוּ אֶת אוֹיְבֵנוּ וְאֵת מַחְרִיב אֶרְצֵנוּ וְאֶשֶׁר הִרְבָּה אֶת חַלְלֵינוּ.

(כה) וַיְהִי כְּטוֹב לָבָם, וַיֹּאמְרוּ: קִרְאוּ לְשְׁמִשׁוֹן וַיִּשְׁחַק לָנוּ.

וַיִּקְרְאוּ לְשְׁמִשׁוֹן מִבֵּית הָאֲסוּרִים, וַיִּצְחַק לַפְּנֵיהֶם, וַיַּעֲמִידוּ אוֹתוֹ בֵּין הָעַמּוּדִים.

(כו) וַיֹּאמֶר שְׁמִשׁוֹן אֶל הַנַּעַר הַמַּחֲזִיק בְּיָדוֹ: הִנִּיחָה אוֹתִי וְהַמְשִׁנִּי אֶת הָעַמּוּדִים אֲשֶׁר הַבַּיִת נֶכּוֹן עֲלֵיהֶם וְאֲשַׁעַן עֲלֵיהֶם.

(כז) וְהַבַּיִת מָלֵא הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים, וְשָׂמָה כָּל סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים, וְעַל הַגָּג כְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפִים אִישׁ וְאִשָּׁה הָרֵאִים בְּשַׁחוּק שְׁמִשׁוֹן.

(כח) וַיִּקְרָא שְׁמִשׁוֹן אֶל ה', וַיֹּאמֶר: ה' אֱלֹקִים, זָכַרְנִי נָא וְחִזְקֵנִי נָא אַךְ הַפַּעַם הַזֶּה הָאֱלֹקִים, וְאֲנַקְמָה נִקְם אַחַת מִשְׁתִּי עֵינִי מִפְּלִשְׁתִּים.

(כט) וַיִּלְפַּת שְׁמִשׁוֹן אֶת שְׁנֵי עַמּוּדֵי הַתֶּנּוֹךְ אֲשֶׁר הַבַּיִת נֶכּוֹן עֲלֵיהֶם, וַיִּסְמַךְ עֲלֵיהֶם אֶחָד בַּיְמֵינוּ וְאֶחָד בְּשִׁמְאֵלוֹ.

(ל) וַיֹּאמֶר שְׁמִשׁוֹן: תָּמוּת נַפְשִׁי עִם פְּלִשְׁתִּים, וַיֵּט בְּכַח, וַיַּפֵּל הַבַּיִת עַל הַסַּרְנִים וְעַל כָּל הָעָם אֲשֶׁר בוֹ, וַיִּהְיוּ הַמֵּתִים אֲשֶׁר הָמִית בָּמוֹתוֹ רַבִּים מֵאֲשֶׁר הָמִית בְּחַיָּו.

(לא) וַיִּרְדּוּ אָחִיו וְכָל בֵּית אָבִיהוּ, וַיִּשְׂאוּ אוֹתוֹ, וַיַּעֲלוּ, וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בֵּין צַרְעָה וּבֵין אֲשֶׁתָּאֵל בְּקִבְרַ מְנוּחַ אָבִיו, וְהוּא שָׁפַט אֶת יִשְׂרָאֵל עֶשְׂרִים שָׁנָה.